

[Bækgaard.]
er store Vanskeligheder ved at administrere Loven, som den er; en anden Sag er, at der kan indføres Ændringer, som man ønsker fra anden Side, og som vi ogsaa kan bifalde, fordi vi anser dem for at være Forbedringer.

Man kredser fra flere Sider navnlig om Brændselsspørgsmaalet, og man har i den Anledning henvist til en Artikel i „Kristeligt Dagblad“. Jeg har ogsaa læst den Artikel, og for mig er den præget dels af det følelsesmæssige, som der ogsaa før er rørt ved, dels af Misforstaaelser af de faktiske Forhold. Man søger i denne Artikel — ligesom ogsaa fra anden Side — at fremstille det, som om den eneste Maade, hvorpaa de gamle kan undgaa at komme til at fryse Vinteren igennem, er ved at give dem en saadan Brændselshjælp. Jeg tillader mig at gøre opmærksom paa, hvad jeg tror hverken det ærede Medlem eller den højtærede Socialminister kan være uvidende om, at af de Beløb, der er stillet til Kommunalbestyrelsernes Raadighed, har man ogsaa Lov til at yde Brændselshjælp, hvis man mener, det er nødvendigt. Det var ogsaa Meningens ved den sidste Revision, vi foretog, at man ud af det Beløb, der stilles til Raadighed, kan komme de vanskeligst stillede til Hjælp med Hensyn til Brændsel, og man mente, at det var en bedre Maade, hvad jeg før søgte at gøre gældende, end at der skal bevilges særlige Beløb til det Formaal. I den Anledning runder man det procentvise Beløb, der er brugt i Henhold til § 5, 4de Stykke, er det vistnok — i alt Fald er det den Bestemmelse, vi kalder „Sygeparagraffen“ — opad. Det Beløb, der i Henhold til denne Paragraf har været anvendt, har ikke andraget 12½ pCt., som det nu ansættes til, det har været et mindre Procentbeløb, og til Erstatning herfor ansætter man et bestemt Beløb og runder det opad under Hensyn til, at der mulig kan blive Brug for et Beløb til Brændselshjælp. Det er ikke saaledes, at der ikke er tiltænkt de gamle Brændsel, medmindre der vedtages en saadan Lovændring. Det er en Misforstaaelse, som ogsaa „Kristeligt Dagblad“ har gjort sig skyldig i i den omtalte Artikel.

Der er maaske ikke Grund til at komme dybere ind paa de enkelte Spørgsmaal; jeg fik Indtryk af, at ogsaa den højtærede Socialminister mener, vi kan fortsætte Forhandlingen i et Udvalg, og det er jeg særdeles villig til.

Jeg har maaske Grund til at lykønske mig selv til den Maade, hvorpaa den højtærede Socialminister har behandlet mine

Udtalelser i Dag i Modsætning til tidligere; mine Udtalelser blev i hvert Fald ikke karakteriseret paa den Maade, at de kun havde lagt en lille Parcel til Tænkningens Rige, en Vending, som den højtærede Socialminister en Gang brugte om mine Udtalelser.

Til sidst blot et Par Ord til det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]), der særlig dvælede ved Spørgsmaalet om Brændselshjælp. Det forekommer mig, at han har faaet det lidt forkert i Halsen. Navnlig omtalte det ærede Medlem Transportspørgsmaalet, som ogsaa var værd at tage op til Overvejelse. En af Grundene til, at jeg mener, det er bedre at inkludere den eventuelle Brændselshjælp i § 2 i Stedet for at have en særlig Paragraf, er, at saa kan § 11, der hjemler Hjælp til Transport, bedre komme til sin Ret. Det er et Spørgsmaal, som det er værd at tage i Betragtning, men lad os være klar over, hvorledes Forholdet ligger.

Socialministeren (Steincke): Jeg skal om det rent personlige, som den ærede Ordfører for Venstre bragte ind i Diskussionen, sige, at jeg blev meget forbavset over at høre, at det ærede Medlem i Dag fandt særlig Glæde over min Karakterisering af hans Udtalelser i Modsætning til sidst. Det blev forebragt mig, at jeg sidst skulde have brugt en enkelt skarp Vending overfor det ærede Medlem, hvad jeg jo vilde have været meget ulykkelig over. Jeg gik derfor hen til det ærede Medlem og spurgte ham, om han havde følt sig stødt eller saaret af Udtalelser fra min Side, hvortil han svarede: Nej, paa ingen Maade. Jeg vil derfor gerne have oplyst, hvem det er, der har ophidset det ærede Medlem siden den Dag, saaledes at han nu saa lang Tid efter finder Anledning til at bringe paa Bane en for længst tilendebragt Diskussion. Naa, jeg er nu ikke udsat for saadanne Tilfælde, da jeg aldrig karakteriserer de Udtalelser, ærede Medlemmer anvender, det maa staa for deres egen Regning. Hver Fugl synger jo med sit Næb; nogle har slet intet.

Den ærede Ordfører for Venstre hævdede, at man efter den gældende Lov har Ret til at yde Brændsel. Ja, det har man, og jeg kan i og for sig ogsaa godt forstaa den Betragtning, at man kunde formulere Regelen om det personlige Tillæg saaledes, at man gennem §§ 2 og 3 kunde sikre Kommunerne Adgang til at have det tilstrækkelige Beløb til Raadighed til Brændsel. Naar Regeringen imidlertid har ment, at det var heldigt at have den særlige Bestemmelse om Brændsel, skyldes det paa den ene